

Ἐηαγγελία

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΞΙΟΥΠΟΛΕΩΣ & ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ
Μηνιαία έκδοση – Νοέμβριος 2011 (ἀρ. φύλλ.: 210)

Ἔνα ἀπό τά πολλά μας ἑλλείμματα

Λιγότεψαν στά χρόνια τῆς “ἐλευθερίας” – ἄν δέν μᾶς ἔλειψαν ὀλοτελῶς –
τῆς λαϊκῆς ψυχῆς γεννήματα· ... γενάρχες,
ποῦ νά βρεθοῦν; μᾶς ἐγκαταπέλιπαν σάν εἶδος...
ἢ ποιητές ἢ πεζογράφοι πάντολμοι στό λόγο τους·
ὡσάν τόν Μακρυγιάννη καί τόν Σολωμό,
τόν Παλαμᾶ καί τόν Παπαδιαμάντη,
τήν Δέλτα, τόν Θεοτοκά, μέ τόν Ἐλύτη ἀντάμα, τόν Σεφέρη...
γενναῖοι, ἀντιστασιακοί, δάσκαλοι τοῦ ἤθους καί τοῦ ὕφους τοῦ δικοῦ μας·
νά συναγείρουν ἀπ’ τήν ἀπόθλιψη τό πανελλήνιο,
ἀπό τήν τεχνητή τή φτώχεια τό λαό – φτώχεια τῆς τσέπης, φτώχεια καί τῆς καρδιάς –
πρίν τῆς ζωῆς τό ἑλλειμμα, τ’ ἄγγιγμα τοῦ θανάτου φθάσει
σέ ὄριο ἀπεγνωσμένης διαμαρτυρίας·
μπροστά νά προχωρήσουν, δρόμο ἀνοίγοντας
διαλαλώνοντας μ’ ἔμπνευση ποιητική
ὡσάν προφητικῆς κραυγῆς τίμιο ἀπομίμημα·
κι ὕστερα νά στρωθοῦν νά τά διδάξουνε στούς νέους
μέ σκηνοθέτη τήν μοίρα-πέιρα τῶν ἡρώων
γιά μιᾶς πορείας δημιουργικῆς ἀφύπνιση·
καί νά ἐμπνεύσουν τήν ἀνάληψη σέ ὅσους τά ἡνία καπηλεύονται τῶν χρόνων μας
(σάν νά ’χε ἀποσβεσθεῖ ἡ ἀνθρωπιά κι ὁ ἄνθρωπος)
στήν ἐποχή τήν ἠλεκτρονική (στήν οἰκονομική τήν τυραννία – χαρά στούς δεῖκτες –
...καί τοῦ ἀπρόσωπου κι ἀντικοινωνικοῦ εὐτελισμοῦ τῆς ἀνθρωπότης).



Δέν θά ἦτο νέον ἐάν ἐτονίζαμεν ὅτι ἅπασαι αἱ ἀπανθρωπίαι, αἱ γενοκτονίαι, τά ὀλοκαυτώματα, αἱ καταπιέσεις καί ἐκμεταλλεύσεις ἀνθρώπου ἀπό ἀνθρωπον ἐκκινούν ἀπό τήν ὑπερτροφίαν τοῦ ἀτομικοῦ ἢ τοῦ συλλογικοῦ Ἐγώ. Ἦδη ὁ θεσμοθετήσας τήν σεισάχθειαν Σόλων, ὁ δι' αὐτῆς ἐλευθερώσας τούς διά χρέη καταστάντας δούλους τῶν ἐγωκεντρικῶν συμπολιτῶν τῶν Ἀθηναίους καί οὕτω δώσας τήν γενναίαν ὄθησιν διά τό θαῦμα τῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας τῶν μετ' αὐτόν δύο λαμπρῶν αἰώνων τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, εἶχεν ἀναγγεῖλαι τήν σχετικήν διαπίστωσίν του διά τῶν ἐξῆς στίχων τῆς ἐλεγείας του: “Τίκτει γάρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται, ἀνθρώποισιν ὅσοις μή νόος ἄρτιος ἦ” (Ἀθηναίων Πολιτεία). Γεννᾶται πράγματι αὐθάδεια ἀπό τόν ὑπερκορεσμόν, ὅταν ὑπερβολικός πλοῦτος ἀκολουθεῖ ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν ἄρτιον νοῦν.

... ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδίδει βασικήν σημασίαν εἰς τήν ἀλλοίωσιν τῆς διανοίας, τήν μεταστροφῆν τοῦ τρόπου σκέπτεσθαι, τόν ἐμπλουτισμόν τῆς διανοίας δι' ἀρχῶν ἀπό τὰς ὁποίας ἀπορρέουν αὐτομάτως αἱ συνέπειαι αἱ ὁποῖαι περικουμοῦν τόν χριστιανικόν εἰς τήν βασικήν θεμελιώσιν του σύγχρονον δυτικόν πολιτισμόν, τόν, ἐν τούτοις, μή ἀπολύτως σύμφωνον ἐν τῇ πράξει πρὸς τὰ διακεκηρυγμένα ὑψηλά ἰδεώδη. Στοιχειώδης δέ, ἀλλά καί θεμελιώδης χριστιανική ἀρχή εἶναι, μεταξύ ἄλλων, τό τόσον γνωστόν ὅσον καί καθημερινῶς παραβιαζόμενον ὅτι ὁ συνάνθρωπος ἡμῶν ἔχει τήν αὐτήν ἀξίαν μέ ἡμᾶς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί οἱ ποδηγετοῦντες αὐτήν δέν ἀγνοοῦν τό ἐν τῷ κόσμῳ κακόν, οὐδέ θεωροῦν πάντα τὰ εἰς τόν κόσμον ἀπόβλητα...

Διακρίνει ἐπίσης ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι δέν εἶναι διατεθειμένοι νά ἀκολουθήσουν τόν δρόμον τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς συγγνώμης, καί ἀναγνωρίζει ὡς ἐκ τούτου τήν ἀναγκαιότητα καί χρησιμότητα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας διά τήν συγκράτησιν τῶν κακῶν χαρακτηρίζουσας αὐτήν “Θεοῦ διάκονον εἰς τό

ἀγαθόν” (Ρωμ. 13, 4).

...οὐδέποτε ὑπέκυψεν εἰς τόν πειρασμόν τῆς ἀποκτήσεως ὑπ' αὐτῆς κοσμικῆς ἐξουσίας πρὸς δημιουργίαν τοῦ οὐτοπικοῦ κράτους τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς... Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί εἰδικώτερον τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀποσκοπεῖ εἰς τήν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου μόνον διά τῆς ἐκουσίας ἀλλαγῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἀπαύγασμα εἶναι ἡ ἐξωτερική συμπεριφορά αὐτοῦ καί ἡ μορφή τῶν κοινωνιῶν... (ἀπό τόν λόγον τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων τό 1999, βλ. περ. Ἐκκλησία, τόμ. ΟΣΤ, 1999, σ. 526–7).



...Ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία δέν προβάλλει ἰδέας, δέν προτείνει θεωρίας, δέν διακηρύσσει ἀφηρημένας ἐννοίας. Ἡ Ὁρθόδοξος θεολογία ὁμολογεῖ καί κηρύσσει τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Καί εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εὐρίσκει ὁ ἀνθρωπος τήν ὁδόν τήν ὁποῖαν ἤμπορεῖ νά βαδίση διά νά μή περιπλανᾶται, τήν ἀλήθειαν εἰς τήν ὁποῖαν πρέπει νά πιστεῦσῃ, διά νά

μή ἀπατᾶται, καί τήν ζωήν τήν ὁποῖαν ὀφείλει νά ζῆ διά νά μή νικηθῆ ἀπό τόν θάνατον. Ὁ Χριστός δέν ὑποδεικνύει εἰς τόν ἀνθρωπον τήν ὁδόν, ἀλλά ὁ ἴδιος προσφέρεται ὡς ὁδός. Δέν ὀδηγεῖ εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀλλά ὁ ἴδιος εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δέν ἔχει τήν ζωήν, ἀλλά εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ζωή. Τέλος ὁ Χριστός δέν εὐρίσκεται ἐκτός ἢ μακράν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' εὐρίσκεται πλησίον τοῦ ἀνθρώπου, εὐρίσκεται καί ἐντός αὐτοῦ. Εὐρίσκεται εἰς τήν θύραν τῆς καρδίας του καί κρούει...

Διότι ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, “ἡ διδασκαλία τῆς ἀληθείας πρὸς τὰς διαθέσεις τῶν δεχομένων τόν λόγον συμεταβάλλεται” (Εἰς τόν Βίον Μωϋσέως II, παρ. 65 (344 C-D) Sources Chretiennes, σελ. 142) καί ἐπομένως ὀφείλομεν νά προσφέρωμεν τήν ἀμετάβλητον ἀλήθειαν κατά τρόπον ὀρθῶς ἀφομοιώσιμον ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν. Ἡ τοιαύτη μαρτυρία τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀληθείας εἶναι ἡ σπουδαιότερα μαρτυρία, τήν ὁποῖαν χρειάζεται ἡ κοινωνία μας... (λόγος στή Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν, ἐνθ.ἀν., σ. 515–516).



Μιά ιερά εύλογία μᾶς παρεσχέθη ἀπό τόν Σεβ. Δράμας ἀπότμημα ἐκ τῶν ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Γεωργίου τοῦ Καρσλίδου, μέ βεβαιωτήριο. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ιερᾶς μνήμης του (4 Νοεμβρίου) καί γιά τήν ἱστορία τοῦ γεγονότος, παραθέτουμε τήν ἀλληλογραφία.



Ἡμεῖς, Παῦλος,

Ἐλέω Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας,
Διά τοῦ παρόντος Ἀρχιερατικοῦ ἡμῶν γράμματος,
δωρίζομεν

τῇ ἐν Γουμενίσσῃ Ἱερᾷ καί Σεβασμίᾳ Μονῇ Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης, κατόπιν εὐλαβοῦς αἰτήματος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου,

ἀπότμημα ἐκ τῶν χαριτοβρύτων ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Δράμα, εἰς διηνεκὴ εὐλογίαν καί ἀγιασμόν τῶν ἐν αὐτῇ ἐνασκουμένων μοναχῶν καί τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Ὅθεν εἰς πίστῳσιν τῆς γνησιότητος αὐτοῦ, παραδίδομεν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Γουμενίσσης τήν παρούσαν, κεκυρωμένην τῇ ὑπογραφῇ ἡμῶν καί σσημασμένην τῇ σφραγίδι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας.

Τῇ Τετάρτῃ 18ῃ Μαΐου
τοῦ δισχιλιοστοῦ ἑνδεκάτου ἔτους
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
†Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ



Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας
Κύριον ΠΑΥΛΟΝ

Σεβασμιώτατε ἅγιε Ἀδελφέ,
ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Μονή τῶν Νεοφανῶν Μαρ-

Τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Καρσλίδου (†ὁ Γ.Δ.) Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Θείας χάριτος ρεῖθρον, θεοφόρον Γεώργιον,*
καί κρουνόν θαυμάτων παντοίων,* εὐφημήσωμεν
κράζοντες,* δομητορ Ἀναλήψεως Μονῆς* καί κώ-
μης Μικροδάσους ἄρωγέ,* μὴ ἐλλίπης ἱκετεύων τόν
μεγαλύναντά σε, πάτερ ὄσιε.* Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι
Χριστῷ,* δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι,* δόξα τῷ σέ
ἐν ὑστέροις τοῖς καιροῖς πυξίδα πᾶσι δείξαντι.

τύρων Ραφαήλ, Νικολάου & Εἰρήνης τῆς Παρθένου Γουμενίσσης ἡ ἐν Γρίβᾳ ἐν περιχαρεῖα ὑπεδέξατο, ὡς ἕτερον ἓνα πολυτιμώτατον μαγνήτην τῆς ἐν αὐτῷ ἀναπαυομένης Χάριτος τοῦ ζώντος ἡμῶν Θεοῦ, ἀπότμημα ἐκ τῶν χαριτοβρύτων ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν Δράμα, ὦνπερ τήν ἀνακομιδὴν ἠξιώθητε καί ἠυλογήθητε νά διενεργήσετε καί περὶ τήν ὀσιοκατατάταξιν νά μεριμνήσετε καί ὅλα ὅσα ὑπερδικαίως ἀρμόζουν εἰς τοὺς λοιπούς οἰκείους τοῦ Θεοῦ ὡς ὁμοιωθέντας τῷ Χριστῷ, περὶ ἐκείνου νά προωθήσετε.

Χαίρω ἀδελφικῶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ Ὑμετέρα χαρᾷ, ὄντως θεοδωρῆτῳ, μοναδικῇ καί ἱστορικῇ.

Καί πρὸς ταύτη εὐχαριστῷ ἐπὶ τῇ φιλαδέλφῳ ἀνταποκρίσει εἰς τό φιλόσιον εὐλαβές αἴτημα περὶ τῆς παραχωρήσεως ἀποτμήματος ἐκ τῶν ιερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου. Ἦδη διαβιβάζω διὰ τῆς παρουσίας τό ἐποφειλόμενον εὐχαριστήριον παρ' ἡμῶν τε καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐνημερώνω ὅτι ἤδη διοργανώθηκε προσκύνημα παρὰ τῆς Ἐνορίας Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μικροδάσους εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀναλήψεως (Σίψαν) μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἐφημέριον καί συμμετοχῆν τὰς δύο ὑπερήλικας ἐξ αἵματος συγγενεῖς τοῦ Ὁσίου. Εἶχομεν τήν εὐκαιρίαν νά τὰς εἶδομεν διὰ ζώσης εἰς προσκύνημά των εἰς τήν καθ' ἡμᾶς ὡς ὑπερθεν Μονήν.

Σύν τούτοις πᾶσι κατακλείων συνεύχομαι ὑπὲρ Ὑμῶν τε καί ἡμῶν ὅ,τι δαψιλέστερον ἄνωθεν.

Γουμένισσα, 18-6-2011

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός
†ὁ Γουμενίσσης Δημήτριος

Τά Εισόδια τῆς Παναγίας μας, ἀπαρχή τῶν Χριστουγέννων

Ο καθαρότατος ναός τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ παρθένος, τό ἱερόν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν ἄγγελοι Θεοῦ· αὕτη ὑπάρχει σκηνή ἐπουράνιος».

Ἀπὸ τὴν γιορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων στὶς 6 τοῦ μηνός μέχρι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (πού κλείνουν τὰ Εἰσόδια) 25 τοῦ μηνός, στὴν Ἐκκλησία ψέλνουμε τό Τροπάριο–Κοντάκιο τῶν Εἰσοδίων. Τί εἶναι γιά μᾶς τὰ “Εἰσόδια”; Μᾶς τό λέει αὐτό τό Τροπάριο...

Ἐκείνη πού ἦταν ἀπόλυτα καθαρὸς ναὸς τοῦ Σωτῆρος· Τό πανάκριβο νυφικὸ δωμάτιο καὶ μαζὶ παρθένος· Ὁ πανάγιος θησαυρὸς τῆς θεϊκῆς λαμπρότητος (τῆς θείας Χάριτος)· σήμερα εἰσάγεται στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων–στόν ἐπίγειο Ναὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ μέ τὴν παρουσία Της μᾶς φέρνει τὴν θ. Χάρη τοῦ Ἀγ. Πνεύματος· (γι’ αὐτό) Τὴν ὑμνολογοῦν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· (διότι) Αὕτη εἶναι οὐράνια σκηνή ὅπου κατοίκησε ὁ Θεός.

[μία Σκηνή φανερώθηκε στὸν Μωυσῆ σάν δεῖγμα καὶ τὴν ἔφτιαξε γιά τὴν Γῆ· τώρα φανερώνεται στό προσκηνίον τῆς λυτρωτικῆς σωτηρίας ἕνας ἄνθρωπος–μιά παιδούλα–μιά ὀλότελα παρθένος καὶ σ’ Αὐτὴν θά κατασκηνώσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, πού θά ρθεῖ στή γῆ, γιά νά μᾶς χαρίσει τὸν οὐρανὸ–τὴ λύτρωση, τὸν ἁγιασμό, τὴ σωτηρία].

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ὁ λυτρωτὴς καὶ ἡ λύτρωση, ὁ σωτήρας καὶ ἡ σωτηρία, ὁ ζωοποιὸς καὶ ἡ ζωὴ μας. ΑΥΤΟΣ μέ τὴν γέννησή Του (σάν ἄνθρωπος) καὶ μέ τὴν ἀνάστασή Του (σάν Θεάνθρωπος) ΕΓΙΝΕ τό ΚΛΕΙΔΙ καὶ ἡ ΘΥΡΑ καὶ τό ΔΩΡΟ (δηλ. ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ) τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας μας.

Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ἔφερε σέ μᾶς τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ἐνώνει μέ τὸν Χριστό. Μᾶς κάνει ὁμοίους μέ τὸν Χριστό. Μᾶς κάνει παιδιά τοῦ Θεοῦ

Πατρός. Naί, ὁ Χριστός! Ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸς τῆς Παρθένου.

Γι’ αὐτό, τό Τροπάριο τῶν Εἰσοδίων μᾶς δείχνει ἕνα μοναδικό “Μνημόνιο”, χωρὶς δικὴ μας χρέωση. Μόνο ὁ Χριστός “χρεώθηκε” τὴν σάρκωση, τὴν σταύρωση, τὴν ἀνάσταση “δι’ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν”. Καὶ μοναδικὴ Ὑπουργός, Ὑπέρτης αὐτῆς τῆς δωρεᾶς εἶναι ἡ Παναγία μας.

Δέν δώσαμε τίποτε. Καὶ (μέχρι σήμερα) μᾶς δίνει τὰ πάντα, τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ Της. Δέν δώσαμε τίποτε. Καὶ (μέχρι σήμερα) σάν μαγνήτης “κατεβάζει” σέ μᾶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, διὰ τοῦ Υἱοῦ Της καὶ Θεοῦ Της.

Αὐτὰ εἶναι “τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ”, πού ψάλλουμε ὡς προμετωπίδα στὰ “Εὐλογητάρια” κάθε Κυριακῆς, καὶ ἀντίστοιχα κάθε κηδεῖας καὶ μνημοσύνου: “Εὐλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου”.

Θάν τελούσαμε τίς κηδεῖες ὅπως πολὺ παλιά, θά διαβάζαμε καὶ θά παρακαλούσαμε τὸν Θεὸ μέ ὄλο τό Ψαλτήρι ἀποβραδὶς (καὶ ὄλο τό Εὐαγγέλιο γιά τοὺς Ἱερεῖς). Καὶ θά ψέλναμε τὴν ὥρα τῆς προπέμψιμης Ἀκολουθίας τὸν 115 Ψαλμὸ «Εὐλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματα σου... Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου... Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματα σου ἐξεζήτησα! Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν καὶ ἔπλασάν με, συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου...».

Ποιά εἶναι τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ἐντολές; Νά μποῦμε στό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ Πατρός, στὴν ἐκτέλεσή του ἀπὸ τὸν Χριστό, στὴν διαρκὴ ἐφαρμογὴ του ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς–τῆς Ἐκκλησίας!

Ἄυτὰ τὰ ΔΩΡΑ μᾶς χαρίζει ἡ Παναγία μας.

Εἶναι τό ΠΡΟΣΩΠΙΟ πού “ἔδесе” μαζί μέ τὸν Σωτήρα καὶ δέν χωρίζει. “Ὅτι (διότι) ὁ Θεὸς ἐπεβλεψεν ἐπὶ τῆς ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ”!!! Φράση μοναδικὴ στὴν παγκόσμια ἱστορία. Ἔτσι ξεκίνησε ἡ σωτηρία μας...

† ὁ Γ.Ἀ.Π. Δημ.

Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις καὶ ταῖς ἐξόδοις τοῦ βίου μας

Ἡ ΠΙΡΟΝΟΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ μᾶς διδάσκει πολλά μέ τὴν ζωὴ καὶ τὸ τέλος ἑνὸς ἀπλοῦ καὶ ταπεινοῦ Ἰερέως (καὶ ὄσων Κληρικῶν μας προδιακόνησαν μέ ἀπλότητα, ταπεινότητα καὶ ἐκκλησιαστικότητα καὶ ἤδη ἀνεπαύθησαν). Μᾶς διδάσκει (μέ τὴν ἐφοραζόμενη σύμπτωση τῶν Προεορτίων γιὰ τὰ Εἰσόδια) μιὰ θεμελιώδη ἀλήθεια μέ μεγάλη δύναμη κατασκευτική καὶ ἀνανηπτική. Μᾶς διδάσκει ὅτι **στά χέρια τοῦ Θεοῦ μας εἶναι “αἱ εἰσοδοὶ” καὶ “ἐξοδοὶ” τοῦ βίου μας.**

ΕΙΣΟΔΙΑ τῆς Θεοτόκου τοῦ 2011 : τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας πορείας τοῦ παπα-Κώστα (ἡ κοίμησή του)!

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ τῆς Θεοτόκου 25/3 τοῦ 1931: ἡ ἀρχὴ τῆς πορείας (ἡ γέννησή του)!

Ὁ ΝΑΟΣ τῆς Παναγίας στὴν Τούμπα : τὰ μισὰ τῆς ὠριμῆς ζωῆς του!

Ἀρχὴ-Μέση-Τέλος ἀπὸ κοντὰ μέ τὴν Παναγία. Στὰ πανηγύρια καὶ στίς γιορτές τῆς Παναγίας. Χωρὶς νὰ “παινεύεται” ἢ νὰ “καυχίεται” γι’ αὐτό. Χωρὶς νὰ νομίζει πὼς ἦταν κάτι σπουδαῖο. Ἀπλὸς καὶ σεμνοπρεπής. Ταπεινὸς καὶ ἀν-υπερήφανος. Ἀφανής, ἀκόμη καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του! Σάν νὰ εἶχε ντυθεῖ τὴν νηπιάζουσα ἀφελότητα...

Καθὼς βλέπουμε τὸ σεμνὸ πρόσωπο τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀπλοῦ καὶ καλόκαρδου παπα-Κώστα μας, σκεφτόμαστε καὶ φιλοσοφοῦμε πάνω στὴν ἀκεραιότητα τῆς παρουσίας του ἀνάμεσά μας!

ΔΕΝ εἰσέπραξε χειροκροτήματα, “μπράβο” καὶ “ζήτω”, ἐπαίνους καὶ “διθυράμβους”. Ἔχω τὴν αἴσθησις ὅτι ποτέ δὲν καυχήθηκε (οὔτε μέ τὴν “μέσα καρδιά” οὔτε μέ τὰ “σιγαλά χεῖλη” του) γιὰ σπουδαῖα πράγματα (στή ζωὴ του-στήν οικογένειά του-στήν ἱερατική του πορεία). Δέν διέπρεψε γιὰ μεγάλους θριάμβους στὸν κοινωνικὸ στίβο.

Οὔτε δίστασε νὰ παινέψει καὶ νὰ χαρεῖ μέ τοὺς ἄλλους! Εἶχε αἴσθησις (πνευματική) τῆς ταπεινότητός του, τῆς σμικρότητός του. Αὐτὸ δὲν τοῦ προκαλοῦσε ἀμνηχανία, ζήλεια καὶ ἄλλα ἐγωκεντρικὰ πάθη.

Ἀντὶ νὰ κρίνει καὶ νὰ κατακρίνει, προτιμοῦσε νὰ χαίρεται καὶ νὰ παινεύει. Εἶχα διορίσει κάποιον παπα-Κώστα εἰς διαδοχὴν του, ἐδῶ στὸν Ἅγιο Πέτρο. Ὅταν εἰδωθήκαμε, ἄνοιξε τὰ χέρια του διάπλατα καὶ μοῦ λέει: «Δέσποτα, τί ἀηδόνι μᾶς ἔστειλες! Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δίνει χίλια καλά!» Καὶ ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του. Τὸ χαιρόταν ὁ ἴδιος, τὸ χαιρόταν καὶ γιὰ τὴν ἐνορία (πού μᾶς ἔστειλες). Διότι ὁ νέος παπὰς θὰ γινόταν μαγνήτης τοῦ κόσμου. Σάν νὰ ἔλεγε “Ἐγὼ δὲν εἶχα ὁμορφή φωνή, δυνατὴ, γλυκεῖα, ἐλκυστική. Ἀλλὰ χαίρομαι, πού ἀκούω τὸν τωρινὸ παπά”!

Ἦταν ἀρετὴ νὰ παινεύει συνάδελφό του, νεώτερο, ὑπὲρ τὸν ἑαυτόν του! Νὰ ἔχει τόσο “φιλόξενα” τὰ φυλλοκάρδια του. Νὰ ἔχει τόσο “λαμπερά” ἀπὸ καλὴ διάθεσις τὰ μάτια του. Χωρὶς ἰδιοτελὴ μικροψυχία. Νὰ βλέπει στὸν ἄλλον μόνον προσόντα καὶ νὰ παίζει σάν ἀφελές μικρὸ παιδί, χαρούμενο, μέ τὰ προσόντα τοῦ ἄλλου.

«Βλέπεις κάποιον νὰ παινεύει τὸν πλησίον του ὑπὲρ τὸν ἑαυτόν του; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι προκομμένος στὴν ἀρετὴ» (λένε οἱ Ἀσκητές Ἁγιοὶ μας).

Ὁ ἡσυχὸς καὶ μελίχιος, ὁ ἄκακος καὶ πρᾶος, ὁ ἐπαινέτης τῶν ἄλλων, ὁ καλόψυχος καὶ ταπεινός, ὁ ὑπομονετικὸς παπα-Κώστας, ὅτι ἦταν... αὐτὸ καὶ ἔδειχνε. Δέν ὑποκρινόταν. Ἦταν ἀπλός, θὰ τὸ ξαναπῶ.

ΚΑΙ στοὺς ἀπλοὺς ἐπαναπαύεται τὸ Μέγα Ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Στούς ἀπλοὺς φαίνεται λαμπρότερο τὸ Μεγαλεῖο τῆς θείας Χάριτος, πού ὑπάρχει καὶ θαυματουργεῖ τὴν σωτηρι-

προπέμψιμος λόγος σέ Κληρικό μας

ώδη αποστολή τῆς Ἐκκλησίας. (ὄχι ὅτι δέν χρειάζεται ἡ λάμψη τῶν ἔργων· ἀλλά ὅταν εἶναι λάμψη ἔργων μαζί μέ τήν ταπείνωση, ὅπως τῶν Ἁγίων μας καί τῶν Δικαίων μας).

Μέ τούς ἀπλούς ἔρχεται καί ἐνεργεῖ μυστηριακά, λειτουργικά, ποιμαντικά (ὡσάν τήν ἀπαλή δροσιά στά χωράφια) ἡ Φιλάνθρωπη καί Καρποφόρος Χάρη τοῦ Θεοῦ. Γιά τήν καλλιέργεια τοῦ λαοῦ.

ΔΙΟΤΙ μέ τήν ἀπλότητά τους ἀφήνουν νά κάνει θαύματα ὁ Θεός! **ΔΙΟΤΙ** μέ τήν ἀπλότητά τους ἔχουν “φόβο Θεοῦ” καί “πίστιν Θεοῦ” καί ἐλκύουν τόν Θεό.

Ὡσάν νά ντύνονται τήν Ἄκρα Ταπείνωση—τόν Χριστό μας! Ὡσάν νά ντύνονται τήν μεγαλειώδη Ταπείνωση—τό ἦθος τῆς Παναγίας!

Γι' αὐτό καί ὑπομένουν τίς οἰκογενειακές θλίψεις μέ καρτερία. Γι' αὐτό καί ὑπομένουν τίς θλίψεις τῶν ἀσθενειῶν μέ ἀντοχή.

Ὁ προκείμενος νεκρός εἶναι ζωντανός μέσα στή Χάρη καί τήν ἀθανασία τοῦ Θεοῦ μας. Δέν σβήνει γιά μᾶς. Τό σῶμα θά ἐνταφιασθῆ, ὁ ἱερωμένος ἄνθρωπος ὑπάρχει.

ΕΙΜΕΘΑ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Κεφαλή μας ὁ Χριστός. Ψυχή τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ Κεφαλή καί ἡ Ψυχή θά συνεχίσουν νά μᾶς

συνδέουν μέ τόν παπα-Κώστα καί μέ ὅσους ἔφυγαν καί βρίσκονται στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Γιά ὅλους ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ μας εἶναι τά δικά μας “Εἰσόδια” στό θεῖον ἔλεος.

Πόσο μᾶλλον γιά τόν παππούλη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού γεννήθηκε πρὶν 80 χρόνια ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί ἔζησε στήν Παναγιά τῆς Τούμπας καί φεύγει στά Εἰσόδια,

μέσα σέ γιορτές τῆς Παναγίας μας! Πόσες φορές ἔψαλε στήν Παναγία μας ὁ προπεμπόμενος νεκρός, ὁ εὐλογημένος παπα-Κώστας, ἕνας ἀπό τούς ἐπίσης ἀγαπημένους παλιούς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παιονίας! (σάν ἱεροψάλτης πρῶτα! Καί ἔπειτα σάν παπάς 3,5 χρόνια—στά Πλάγια, 20 χρόνια—στήν Τούμπα, καί 13 χρόνια ἐδῶ στόν Ἅγιο Πέτρο). Μέ τή σε-

μνή ἀπαλότητα τῆς ταπεινόκαρδης φωνῆς του, μέ τήν ἀπλότητα τῆς ἱερατικῆς ψυχῆς του, μέ τήν ἠπιότητα τῆς διακονίας του!

Ὁ Χριστός διά τῆς Θεοτόκου νά σέ ἀναπαύσει, παπα-Κώστα, ὅπως καί τόν ἤδη ἀπελθόντα παπα-Ηλία τόν ἐφημερεύοντα στό Σκρᾶ, πού ἔφυγε ξαφνικά καί τόσο θλιβερά ἀπό κοντά μας.

Ὁ Θεός διά τῆς Θεοτόκου νά μᾶς ξυπνήσει. Ἀμήν.—

† Ὁ Γουμενίσσης,
Ἰξιουπόλεως Ἑ Πολυκάστρου
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

“ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ”

Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης
Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

TK: 613 00 ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑ, Τηλ.: 23430-43333

imgap@imgap.gr — www.imgap.gr

Ἐκτύπωση: Ἐκδόσεις Μυγδονία - Ἀθ. Καγιάς
Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές

Κωδικός: 4023

**Ἀκοῦτε τόν 88.8 FM,
τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό
τῆς Μητροπόλεως μας**





❖ Ο άνθρωπος απο-τελείται οργανικά από σώμα και ψυχή. Ούτε ή ψυχή μόνη της ούτε το σώμα μόνο του αντιπροσωπεύουν τον άνθρωπο... Γι' αυτό ο χωρισμός τής ψυχής και του σώματος είναι ο θάνατος αυτού του ανθρώπου, το σταμάτημα τής υπάρξεως, τής ολότητας,

δηλαδή τής υπάρξεώς του ως ανθρώπου... Ο άγ. Ίω. ο Δαμασκηνός, σ' ένα από τα περίφημα τροπάρια του τής Νεκρώσιμης Ακολουθίας λέγει πάνω σ' αυτό: "Θρηνώ και όδύρομαι, όταν έννοήσω τον θάνατον και ίδω έν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ' εικόνα Θεοῦ πλασθεΐσαν ήμίν ώραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος"... Η "κατ' εικόνα Θεοῦ πλασθεΐσα ώραιότης" δέν είναι το σώμα, αλλά ο άνθρωπος... Οί Πατέρες συνήθιζαν νά βλέπουν στην ένότητα ψυχής και σώματος μέσα στον άνθρωπο μιά άναλογία τής άδαιρέτης ένότητας τών δύο φύσεων μέσα στη μία υπόσταση του Χριστοῦ... και κατά το θάνατο αυτή ή ανθρώπινη υπόσταση διαλύεται (ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ, π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, μετ. Π. Πάλλη, έκδ. Π. Πουρνάρα, Θεο/νίκη 1983, Η Άπολύτρωση, ΙΙ, σσ. 120-121).

❖ Ακόμα και στο θάνατο του κοινού ανθρώπου, όπως λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης, ο χωρισμός τής ψυχής και του σώματος ποτέ δέν είναι άπόλυτος· μιά κάποια σχέση έξακολουθεΐ ακόμα νά υπάρχει. Στο θάνατο του Χριστοῦ αυτή ή σχέση άποδείχθηκε ότι ήταν όχι μόνο μία «σχέση γνώσεως» ή ψυχή Του ποτέ δέν έπαυσε νά είναι ή «ζωτική δύναμη» του σώματος. Έτσι ο θάνατος Του μ' όλο το ρεαλισμό του, ως άληθινός χωρισμός ψυχής και σώματος, ήταν σαν ένας ύπνος (όπ.π., VI, 162).

❖ Ο Θεός μετατρέπει τήν ίδια τή θνητότητα του ανθρώπου σαν ένα μέσο θεραπείας. Στο

θάνατο ή ανθρώπινη φύση προκαθαίρεται, προανασταίνεται τρόπον τινά... Αύτή ή αντίληψη διατυπώθηκε μέ μεγαλύτερη έμφαση από τον άγ. Γρηγόριο το Νύσσης. Η θεία Πρόνοια είσήγαγε το θάνατο μέσα στην ανθρώπινη φύση μ' ένα είδικό σκοπό", λέγει ο άγ. Γρηγόριος Νύσσης, "ούτως ώστε μέ το χωρισμό του σώματος και τής ψυχής το κακό νά μπορέσει νά αποβληθεΐ και ο άνθρωπος νά μπορέσει νά αναπλασθεΐ και πάλι διά τής άναστάσεως, ύγιής, έλεύθερος από τά πάθη, καθарός, και χωρίς καμιά πρόσμειξη του κακοῦ". Αύτή ή θεραπεία είναι ιδιαίτέρως μιά θεραπεία του σώματος... Ο θάνατος ένέχει μέσα του μιά δυνατότητα άναστάσεως. Ο προορισμός του ανθρώπου μπορεΐ νά πραγματοποιηθεΐ μόνο μέσα στην άνάσταση. Αλλά "μόνο ή Άνάσταση του Κυρίου μας άναζωογονεΐ τήν ανθρώπινη φύση και καθιστά δυνατή τή γενική άνάσταση" (ό.π., ΙΙ, σσ. 122-123).

❖ Ο άγ. Γρηγόριος αρχίζει από τήν έμπειρική ένότητα σώματος και ψυχής, τή διάλυσή της μέ το θάνατο. Και το σώμα, άποχωριζόμενο από τήν ψυχή, στερημένο από τή "ζωτική δύναμή" του, μέ τήν όποία τά υλικά στοιχεΐα κρατούνται και συνδέονται μαζί κατά τή διάρκεια τής ζωής, άποσυντίθεται και πέφτει μέσα στο γενικό κύκλωμα τής ύλης. Έντούτοις, ή ίδια ή υλική ουσία καταστρέφεται, μόνο το σώμα πεθαίνει, όχι τά στοιχεΐα του. Έπιπλέον, μέσα σ' αυτήν τήν άποσύνθεση τά μόρια του φθειρόμενου σώματος διασώζουν μέσα στο γενικό κύκλωμα τής ύλης όρισμένα "σημάδια" ή "τεκμήρια" τής προηγούμενης συνδέσεως τους μέ τή δική τους ψυχή... Σέ κάθε ψυχή επίσης διασώζονται όρισμένα "σωματικά σημάδια", όπως πάνω σ' ένα κομμάτι κερι-όρισμένα σημάδια ένώσεως. Μέ μία "ικανότητα άναγνωρίσεως", ακόμα και στο χωρισμό του θανάτου, ή ψυχή κατά κάποιο τρόπο παραμένει παρ' όλ' αυτά κοντά στα στοιχεΐα του άποσυντεθειμένου δικού της σώματος. Τήν ήμερα τής άναστάσεως κάθε ψυχή θα μπορέσει άπ' αυτά τά διπλά σημάδια νά "άναγνωρίσει" τά οίκεΐα στοιχεΐα (όπ.π., ΙΙΙ, 140). [άρχιμ. Δ.Α.Π.]

Παπα-Ήλίας του Σκρά (†): είς μνημόσυνον, δι' εύχών του Αγίου Γρηγορίου Νύσσης

Άπολογοισμός Λογίας, Φιλαδελφίας & Άλληλεγγύης για τό 2011

Στό πλαίσιο λειτουργίας τής Λογίας, Φιλαδελφίας καί Άλληλεγγύης τής Ί. Μητροπόλεως κατά τό τρέχον έτος 2011 ύλοποιήθηκαν οί παρακάτω δράσεις άπολογιστικά.

Ό Έρανος τής Άγάπης στά τέλη του προηγούμενου έτους απέδωσε 22.462 ευρώ. Οί εισφορές τών Ναών ανήλθαν στά 5.560 ευρώ. Άπό τόν δίσκο πού περιήλθε στους Ναούς τής Μητροπόλεως μας συγκεντρώθηκε τό ποσό τών 1.241 ευρώ. Οί δωρεές τών πιστών πρόσ τό κεντρικό φιλόπτωχο ταμείο τής Ίερās Μητροπόλεως ήσαν 7.674 ευρώ. Σύνολο έσόδων 35.816 ευρώ.

Σέ αυτά δέν περιλαμβάνονται οί δωρεές ένοριτών πρόσ τά φιλόπτωχα ταμεία τών Ένοριών, τά στοιχεία τών όποιων θά δημοσιοποιηθούν μετά τήν κατάθεση τών άπολογισμών τών Ίερών Ναών. Τά ποσά αυτά είτε σέ χρήματα είτε σέ είδος διατέθηκαν σέ πρόσωπα καί οίκογένειες πού έχουν άποδειγμένα ανάγκες.

Έπίσης στό πλαίσιο εύρωπαϊκού προ-

γράμματος του Ύπουργείου Άγροτικής Άνάπτυξης καί Τροφίμων ανέλαβε, όπως ένεργεί πέραν τής δεκαετίας, τήν ύπεύθυνη διανομή έκατοντάδων τόνων ρυζιού, ζυμαρικών, πορτοκαλιών καί τυροκομικών σέ 5.600 ένοριτες - δικαιούχους, τών όποιων τά δικαιολογητικά συγκεντρώθηκαν έπιμελώς από τους Έφημερίους τών Ένοριών καί προωθήθηκαν από τήν αρμόδια Ύπηρεσία μας πρόσ τήν ύπεύθυνη κρατική Ύπηρεσία, από τήν όποία καί έχουν έγκριθεί.

Μέ τήν εύκαιρία τής δημοσιοποίησης καί του φετινού άπολογοισμού τής Λο.Φι.Α. τής μικρής μας πληθυσμιακά Μητρόπολης, ό Σεβασμιώτατος εκφράζει για μιά άκόμη φορά τίς εύχαριστίες του καί τίς θερμότερες εύχές ένόψει του Άγίου Δωδεκαημέρου σέ όλους όσους εμπράκτως ανταποκρίνονται μέ έμπιστοσύνη στό κάλεσμα τής τοπικής μας Έκκλησίας, για τή διακονία τών έμπερίστατων άδελφών μας.

άρχιμ. Ά.Α.Σ.



“Ίεραποδημία” στους Άγίους Τόπους τής Ένορίας του Μητροπολιτικού Ναού Άγίου Γεωργίου Γουμένισσας μέ τόν προϊστάμενο Πρωτ. Δημήτριο Ίγνατιάδη καί τόν π. Χρήστο Γραμματικό. Αναμνηστικά από τήν συνάντηση μέ τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατριάρχη Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο καί από τήν εύλογία στον Ίορδάνη ποταμό. Θεοβάδιστα καί Άγια μέρη όπου εύλογείται αλλά καί άθλείται ή Άγιοταφική Άδελφότης.